Μιλάει Γαμώτο!

merc

Μεταφραστική Ομάδα Wormhole

Ο Υποβιβασμένος Μιλάει Γαμώτο!

Τίτλος πρωτοτύπου: **The Subaltern is Fucking Speaking!**

Συγγραφέας: **merc**

Απόδοση στα ελληνικά:
μεταφραστική ομάδα wormhole,
ένα μεταφραστικό εγχείρημα
που γεφυρώνει τον αναγνώστη
με διάσπαρτα κείμενα ανά τον κόσμο.

Θεωρούμε πώς η ανταλλαγή γνώσης και εμπειριών
δεν θα πρέπει να υφίστανται ως μορφή εμπορεύματος.
Γι' αυτό πήραμε την απόφαση, με ότι μέσο διαθέτουμε,
να παρέχουμε ανοιχτή πρόσβαση σε βιβλία,
κείμενα, άρθρα, δοκίμια, κυρίως ξενόγλωσσα,
σε αυτούς που δεν μπορούν να έχουν,
λόγω οικονομικής δυσπραγίας
ή/και που δεν γνωρίζουν καλά μία ξένη γλώσσα.

Μία μορφή αλληλεγγύης, αν θέλετε,

για την προσέγγιση στην παραγωγή γνώσης,
μέσα από διαδικασίες αυτομόρφωσης αλλά και
υποδείξεις υλικού για μεταφράσεις τις οποίες
μπορείτε να στείλετε στο: wormhole_txt (at) riseup.net

Νοέμβριος, 2022

merc, 2022

Ο Υποβιβασμένος Μιλάει Γαμώτο!

αυτό το κείμενο ενός Ιρανού trans queer αναρχικού για τις διαμαρτυρίες στο Ιράν, τη διεθνή αλληλεγγύη ενάντια στην πατριαρχία και την καταπίεση των φύλων (και τις βαθιές αποτυχίες της αλληλεγγύης από την αριστερά) αξίζει πραγματικά το χρόνο που θα του αφιερώσετε.

Το γράφω αυτό επειδή είμαι απογοητευμένο. Είμαι απογοητευμένο με τις αντιδράσεις στην εξέγερση στο Ιράν. Είμαι απογοητευμένο για το πόσο δυστυχώς αναπάντεχες είναι, δεδομένου ότι το τοπίο των συζητήσεων γύρω από το χιτζάμπ και τον φεμινισμό αναπτύσσεται εδώ και δεκαετίες.

Η τρέχουσα δημοφιλής αντίληψη για το χιτζάμπ, ειδικά στην αριστερά, είναι αυτή που επιμένει στο ότι πρόκειται για ένα εγγενώς ουδέτερο ρούχο, με απροσδιόριστο προσωπικό και πνευματικό νόημα, το οποίο ο καθένας φοράει με ελεύθερη επιλογή του, εκτός αν μας δοθούν συντριπτικά στοιχεία για το αντίθετο. Αλλά όπως βλέπουμε από τις αντιδράσεις στην εξέγερση κατά του υποχρεωτικού χιτζάμπ στην Ισλαμική Δημοκρατία, ακόμη και τότε, πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να πούμε ότι η εξέγερση δεν αφορά τελικά "το χιτζάμπ".

Και απλά αναρωτιέμαι γιατί. Γιατί αυτή η εξέγερση δεν μπορεί να είναι αυτό που φαίνεται να είναι; Γιατί είναι τόσο αδύνατο να φανταστούμε ότι οι άνθρωποι που είναι αναγκασμένοι να φορούν χιτζάμπ σε όλη τους τη ζωή, από την ηλικία των έξι ετών, ανεξάρτητα από τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις ή τις προσωπικές τους επιθυμίες, μπορεί απλώς να μισούν αυτό το καταραμένο πράγμα;

Οι διαμαρτυρίες μας δεν αντιμετωπίζονται ποτέ με τους δικούς μας όρους. Πάντα φιλτράρονται μέσα από τον φακό κάποιου άλλου. Είτε μέσα από το αφήγημα της αμερικανικής Δεξιάς περί "δεσποινίδας σε κίνδυνο", είτε μέσα από το αφήγημα της Αριστεράς περί πραξικοπήματος που χρηματοδοτείται από τη CIA ή την NED, και στην καλύτερη περίπτωση, την πιο άχαρη και κούφια δήλωση "αλληλεγγύης", πριν αμέσως γυρίσουμε να μιλήσουμε για το πώς έχουμε δυσανάλογη κάλυψη, ή για τις ευρωπαϊκές απαγορεύσεις του χιτζάμπ και πώς είναι εξίσου κακές.

Μάλιστα πολλοί αναρχικοί διστάζουν να μιλήσουν για το χιτζάμπ και τη μουσουλμανική πατριαρχία ως την αιτία του προβλήματός μας.[1]

Εδώ και χρόνια, αυτό που αποκαλείται " Μουσουλμανικός Φεμινισμός" και ένα μεγάλο μέρος του μετα-αποικιακού φεμινισμού έχει επικεντρωθεί γύρω από τις προοπτικές των μουσουλμάνων της διασποράς.

Σχεδόν ποτέ δεν αναγνωρίζεται το γεγονός ότι οι μουσουλμάνοι της διασποράς βρίσκονται σε διαφορετικό κοινωνικό πλαίσιο από τους μουσουλμάνους της πατρίδας τους.

Αυτό σημαίνει ότι έχουν διαφορετικές ανησυχίες στην καθημερινή τους ζωή, διαφορετικές προτεραιότητες και ναι, κενά στις προοπτικές τους που είναι αποτέλεσμα του ότι απλώς δεν περιβάλλονται πλέον από μια μουσουλμανική πατριαρχία με πολιτική εξουσία.

Είναι πολύ εύκολο να μιλάτε για το χιτζάμπ ως επιλογή, ενώ είναι σαφές ότι είναι μια επιλογή για εσάς.

---

1 Από τη μία πλευρά, οι λευκοί Αμερικανοί αντιδραστικοί προσποιούνται ότι νοιάζονται για την καταπίεσή μας, ώστε να μπορούν να δώσουν ηθική άδεια να μας βομβαρδίσουν "για να σώσουν τις γυναίκες μας" - το αφήγημα της " δεσποινίδος σε κίνδυνο". Από την άλλη, οι λευκοί Αμερικανοί αριστεροί αρνούνται ότι η καταπίεσή μας υφίσταται καν, επειδή νομίζουν ότι αν αναγνωρίσουν ότι εμείς** -οι γκέι και τρανς Ιρανοί, οι Ιρανές γυναίκες, τα παιδιά του Ιράν- καταπιεζόμαστε, τότε αυτό σημαίνει ότι θα είναι ηθικά υποχρεωμένοι να μας βομβαρδίσουν. Μακριά από το να καταπολεμήσουν την αφήγηση της Δεξιάς, οι λευκοί αριστεροί, παγιδευμένοι στο πατερναλιστικό πατριαρχικό πλαίσιο του "βάρους του λευκού", δεν μπορούν να φανταστούν αλληλεγγύη που δεν μοιάζει με "έλεγχο της κατάστασης". Που δεν μοιάζει με παρέμβαση "για το δικό μας καλό". Το γεγονός ότι οι λευκοί αριστεροί δεν μπορούν να φανταστούν την "αλληλεγγύη" με τους καταπιεσμένους και περιθωριοποιημένους μιας ιμπεριαλιστικής περιοχής χωρίς να καταλήξουν στο προφανώς αναπόφευκτο συμπέρασμα ότι ο βομβαρδισμός των σπιτιών μας είναι απολύτως δικαιολογημένος για να "μας σώσουν", δεν σηματοδοτεί ότι μπορείτε να δείτε πέρα από τη " Δυτική Προπαγάνδα", όσο σηματοδοτεί ότι είστε ανίκανοι να φανταστείτε την ύπαρξη αλληλεγγύης σε όλα*.

Σημ. Wormhole: αν και θα μπορούσαμε να παραλείψουμε την φράση "at all" του πρωτότυπου κειμένου, επιλέξαμε να το μεταφράσουμε κυριολεκτικά ως διττή αναφορά τόσο στο σύνολο της αλληλεγγύης όσο και στο εμείς(**).

Είναι εύκολο, και αχ, τόσο ανέξοδο, για εσάς να υπονοείτε, προς όφελός σας και μόνο προς όφελός σας, ότι το χιτζάμπ είναι μια επιλογή εξ ορισμού.

Ακόμα και όταν επιβάλλεται μέσω του λόγου του νόμου και της συνεχούς κρατικής επιτήρησης.

Ακόμα και αν καταδικάζονται σε φυλάκιση επειδή δεν το φορούν. Ακόμα και αν σε κάθε επίπεδο, από το σπίτι, στην κοινότητα, στην κυβέρνηση, υπάρχουν μηχανισμοί ελέγχου που τις υποχρεώνουν να το φορούν, όλα αυτά θα μπορούσαν να είναι μια χαρά, αρκεί να φανταστούμε ότι όλοι όσοι υποχρεώνονται να φορούν χιτζάμπ, από ένα πολύ βολικό ατύχημα, τυχαίνει απλά να το αγαπούν!

Πω πω, οι κοινότητές μας είναι τόσο αρμονικές! Απλά λειτουργούν σαν μια καλολαδωμένη μηχανή, και η θέληση των ανθρώπων τυχαίνει να ευθυγραμμίζεται τυχαία με τη θέληση του κράτους. Δεν υπάρχει καμία εσωτερική πάλη.

Φυσικά, ποτέ δεν διατυπώνεται με αυτόν ακριβώς τον εξόφθαλμα ανατολίτικο τρόπο. Υπάρχει πάντα κάποιο κοκαλάκι που ρίχνεται στην ιδέα της εσωτερικής πάλης και της αυτονομίας μας. Αλλά αυτός ο αγώνας παρουσιάζεται πάντα ως ακατανόητος για τους θεατές. Κάνουμε τον φεμινισμό μας με τον δικό μας τρόπο.

Αλλά να είστε σίγουροι! Οι ανησυχίες μας δεν είναι ποτέ αυτό που νομίζετε ότι μπορεί να είναι. Στην πραγματικότητα δεν μας ενδιαφέρει το χιτζάμπ. Δεν είναι ψηλά στη λίστα μας. Είναι απλά μέρος της κουλτούρας μας, βλέπετε. Είναι απλά ρούχα. Κοιτάξτε όλες αυτές τις γυναίκες στην Τεχεράνη που φορούν πολύχρωμο και όμορφο χιτζάμπ! Σίγουρα, αν δεν τους άρεσε τόσο πολύ, δεν θα το έκαναν δήλωση μόδας!

Αυτή η προστιθέμενη "πολυπλοκότητα" μπορεί να προστατεύει από τις κατηγορίες περί οριενταλισμού, αλλά τελικά λειτουργεί το ίδιο. Σου λέει ότι όλοι είτε είμαστε εντάξει με αυτό, είτε απλά το ξεκαθαρίζουμε μεταξύ μας.

Κοίτα τη δουλειά σου, μην κοιτάς (ακόμα και όταν σου ζητείται), μην βοηθάς (ακόμα και αν σε παρακαλούν για αλληλεγγύη), απλά βούλωσε το στόμα σου.

Είναι κάπως ρατσιστικό να παρεμβαίνεις, αν θες να ξέρεις[[2]].

Αυτό είναι ένα "εσωτερικό" θέμα.

Δεν υπάρχει τίποτα να δείτε εδώ, προχωρήστε!

Αγνοήστε τη σκιά του πατριάρχη που λύνει τη ζώνη του.

---

2 Σε μια ανταλλαγή απόψεων με την Ιρανή φεμινίστρια Attousa H., ο Φουκώ καταδεικνύει κάπως περιβόητα τους τρόπους με τους οποίους οι λευκοί Ευρωπαίοι cis άνδρες ακαδημαϊκοί συχνά θέτουν σε εφαρμογή μορφές λευκής υπεροπτικής πατριαρχίας μέσω της επιστημικής βίας. Ο Foucault υπαινίσσεται ότι οι Ιρανές φεμινίστριες, επικρίνοντας τον μισογυνισμό του καθεστώτος Χομεϊνί και μιλώντας για τον τρόμο του υποχρεωτικού χιτζάμπ που επιβάλλεται με βία, είναι απλώς ισλαμοφοβικές (αν και προφανώς δεν χρησιμοποιεί αυτή την πολύ πιο πρόσφατα διαδεδομένη λέξη), τυφλωμένες από ένα παράλογο (θα μπορούσε κανείς να μπει στον πειρασμό να πει υστερικό) "μίσος". Με τον τρόπο αυτό ενοχοποιεί την αντίσταση στο υποχρεωτικό χιτζάμπ σαν να μην μπορεί να είναι "αυθεντικά ιρανική", όπως περιγράφεται από τη συγγραφέα του "Against White Feminism" Rafia Zakaria σε μια κριτική ενός βιβλίου του 2005 σχετικά με την εμπλοκή του Φουκώ με την ιρανική επανάσταση, διαθέσιμη εδώ: foucault-zakaria.pdf
Στο βιβλίο "Καταπίεση", ο David Graeber περιγράφει το λεπτό παιχνίδι δόλωμα και εναλλαγή που παίζει ο λευκός ανθρωπολόγος, ο οποίος, δίνοντας στον εαυτό του το δικαίωμα να αποφασίζει τι είναι και τι δεν είναι αυθεντικά "ιθαγενής κουλτούρα", εξακολουθεί να τοποθετείται ως η επιστημική αυθεντία με την ικανότητα να αποφασίζει τι είναι "αυθεντικό" σε μια ιθαγενή κουλτούρα, και έτσι να αρνείται την αυθεντικότητα των αντιφρονούντων ιθαγενών προοπτικών, επειδή αυτό που είναι "αυθεντικό" είναι πάντα βολικά και αυτό που συμμορφώνεται με την τοπική "αυθεντία". Έτσι, οι Ιρανές γυναίκες είναι δύο φορές επιστημικά παραγεγραμμένες: από τη δική τους πατριαρχία και από τη λευκή υπεροπτική πατριαρχία που έρχεται να τους πει ότι δεν είναι αυθεντικά Ιρανές αν διηγούνται μια διαφορετική ιστορία για τη ζωή τους από την ιστορία που διηγούνται οι πατριάρχες τους. Το σύνηθες επιχείρημα από τις μουσουλμάνες φεμινίστριες της διασποράς λέει ότι το λευκό βλέμμα έχει εμμονή με την "αποκάλυψη" της γυναίκας χιτζάμπ, με έναν φετιχιστικό, ανατολίτικο τρόπο, τονίζοντας ότι οι γυναίκες μπορούν να φορούν χιτζάμπ με δική τους επιλογή, αλλά ο περιορισμός της κριτικής σε αυτό το σημείο συσκοτίζει το εξίσου φετιχιστικό και οριενταλιστικό, αλλά φαινομενικά "καλοπροαίρετο" βλέμμα του λευκού φιλελεύθερου - που έχει εμμονή με την "επανα-αποκάλυψη" και την "επανα-σιώπηση" της SWANA γυναίκας, θέτοντάς την ξανά υπό την εξουσία του πατριάρχη της και δημιουργώντας εκ νέου την ψευδαίσθηση της συναίνεσης. Αν δεν συναινεί, δεν πρέπει να είναι "αυθεντικά" μέλος της κουλτούρας της, τελικά. Με αυτό το σκεπτικό, το κάψιμο του χιτζάμπ γίνεται μια πράξη μόνιμης, ξεκάθαρης αντίστασης: Οι Ιρανές γυναίκες και οι τρανς άντρες όχι μόνο αφαιρούν το αναγκαστικό χιτζάμπ τους, με κίνδυνο της δικής τους καταραμένης ζωής, αλλά δηλώνουν ότι δεν μπορούν και δεν πρόκειται ποτέ να "ξανασκεπαστούν", ακόμη και από την επιμονή των λευκών φιλελεύθερων και των φεμινιστών της μουσουλμανικής διασποράς ότι στην πραγματικότητα, η κάλυψη είναι το "φεμινιστικό" πράγμα που πρέπει να γίνει.

Λένε ότι οι διαμαρτυρίες μας αφορούν τον "έλεγχο της κυβέρνησης" πάνω στα σώματα των γυναικών, λες και η "κυβέρνηση" είναι η μόνη οντότητα που μπορεί ποτέ να έχει έλεγχο πάνω στα σώματα των υπηκόων της. Λες και η μεταφορά της διαχείρισης της πατριαρχικής βίας από το κράτος στην οικογένεια ή την κοινότητα αποτελεί τεράστια βελτίωση. Με αυτή τη χλιαρή "αλληλεγγύη" που βλέπουμε στις διαδηλώσεις ενάντια στην ελεγχόμενη από το κράτος πατριαρχία, δεν τρέφω πολλές ελπίδες ότι δείχνουν κάποια δέσμευση για το τέλος (ή έστω την αναγνώριση) της Μουσουλμανικής πατριαρχίας σε αυτά τα πεδία.

Αυτή η διαμόρφωση του "κυβερνητικού ελέγχου" επιτρέπει επίσης μια ειλικρινά παραπλανητική σύγκριση των ευρωπαϊκών απαγορεύσεων του χιτζάμπ και του υποχρεωτικού χιτζάμπ. Πρόκειται επίσης για μια διαφορετική μορφή καταπίεσης. Είναι ενδο-κοινοτική, μουσουλμανική πατριαρχία. Δεν είναι η φυλετική πατριαρχία των λευκών Ευρωπαίων που επιβάλλεται στις φυλετικές γυναίκες. Οι μουσουλμάνες γυναίκες βιώνουν και τα δύο. Αλλά φαίνεται ότι ποτέ δεν είναι η κατάλληλη στιγμή να μιλήσουμε για την πρώτη, ακόμη και όταν συμβαίνει. Είναι παράξενο να ακούς μουσουλμάνες γυναίκες να εκφράζουν την αλληλεγγύη τους μιλώντας για τις ευρωπαϊκές απαγορεύσεις του χιτζάμπ, λες και αυτό είναι το μόνο σημείο σύγκρισης που έχουν για το πώς είναι να βιώνεις τον καταναγκαστικό έλεγχο.

Λες και δεν υπάρχει πατριαρχικός έλεγχος στις κοινότητές τους, και το μόνο που μπορεί να τους θυμίσει το υποχρεωτικό χιτζάμπ είναι όταν οι λευκοί προσπαθούν να απαγορεύσουν το χιτζάμπ. Έχει την εμφάνιση μιας δήλωσης αλληλεγγύης, αλλά όταν προέρχεται από ανθρώπους που πρέπει να έχουν έναν παρόμοιο αγώνα με εμάς, το να μη μιλάμε για αυτόν τον αγώνα μοιάζει περισσότερο με εκτροπή. Ποτέ δεν είναι απλώς μια δήλωση για τη σκληρότητα του υποχρεωτικού χιτζάμπ. Έρχεται πάντα με την προσθήκη "οι απαγορεύσεις του χιτζάμπ είναι εξίσου κακές!".

Φαίνεται ότι είναι αδύνατο για τους μουσουλμάνους της διασποράς να μας δείξουν αλληλεγγύη χωρίς να επικεντρωθούν στον αγώνα για τον οποίο απλά δεν μιλάμε. Και προερχόμενο από ανθρώπους που βιώνουν και τα δύο, δεν μοιάζει με ένα αδαές είδος αυτο-αναφοράς.

Μοιάζει με μια σιωπηλή ανακατεύθυνση της προσοχής μακριά από τη Μουσουλμανική πατριαρχία.

Πρέπει να τονίσω ότι καμία από αυτές τις "φεμινίστριες" δεν είπε ούτε μια λέξη τα τελευταία σαράντα χρόνια για το εξαναγκαστικό χιτζάμπ. Δεν κούνησαν ούτε το δαχτυλάκι τους για εμάς. Για την αριστερά, είναι πολιτικά "άβολο" να μιλάει για τους αγώνες των γυναικών, των queer και των trans ατόμων, των θρησκευτικών μειονοτήτων και των καταπιεσμένων εθνοτήτων στο Ιράν.

Είμαστε μόνα στους αγώνες μας. Παρ' όλες τις κατακραυγές της αριστεράς για τη δυσανάλογη προσοχή που μας δίνουν τα μέσα ενημέρωσης, αυτό δεν μας έφερε τίποτα. Την τελευταία φορά που έγιναν μαζικές διαδηλώσεις, έχασαν τη ζωή τους 1.500 άνθρωποι. Το θυμάστε αυτό; Έχουμε περισσότερα να θρηνήσουμε κάθε μέρα και μας λένε ότι ο κόσμος μας δίνει υπερβολική προσοχή και ότι αυτή η προσοχή πρέπει να προσεγγίζεται με καχυποψία.

Το υποχρεωτικό χιτζάμπ έχει πολύ μεγαλύτερη ιστορία από τις απαγορεύσεις του χιτζάμπ στην Ευρώπη. Υπήρξε ως εργαλείο της Μουσουλμανικής πατριαρχίας από την ίδρυσή της, σε μια αδιάσπαστη γραμμή μεταξύ τότε και σήμερα[3].

Το πιο διαδεδομένο φαινόμενο της "σεμνότητας" που επιβάλλεται στις γυναίκες είναι ακόμη παλαιότερο.

3 Στο "Καταστατικές διακρίσεις και ενδυματολογική διαφοροποίηση: Δουλεία, Σεξουαλική Ηθική και η Κοινωνική Λογική της Κάλυψης στο Ισλαμικό Δίκαιο", ο Omar Anchassi υποστηρίζει ότι στο πρώιμο ισλαμικό δίκαιο, το χιτζάμπ λειτουργούσε ως μέσο διάκρισης μεταξύ των γυναικών σκλάβων, οι οποίες χαρακτηρίζονταν ως "ελεύθερο παιχνίδι" για σεξουαλική παρενόχληση, και των "ελεύθερων" γυναικών που προστατεύονται από την εξουσία των πατέρων τους. Οι ελεύθερες (μη σκλαβωμένες) μουσουλμάνες γυναίκες χαρακτηρίζονταν έτσι ως νομικά "ελεύθερες" με ελαφρώς ειρωνικούς όρους, ακριβώς επειδή περιορίζονταν καταναγκαστικά από το χιτζάμπ, ενώ οι σκλαβωμένες γυναίκες δεν ήταν καλυμμένες και επομένως "εκτεθειμένες" στις ορέξεις των άλλων.

Είναι ειλικρινά απορίας άξιον πόσο διαδεδομένη είναι η ιδέα του χιτζάμπ ως "ελεύθερη επιλογή", σε σημείο που να αρνείται μια τόσο μακρά και οδυνηρή ιστορία πατριαρχικής καταπίεσης. Στην καλύτερη περίπτωση θεωρείται ως μια άσκοπη θεολογική συζήτηση που θα αλλοτριώσει τους Μουσουλμάνους αν συζητηθεί. Αλλά αυτή είναι μια συζήτηση για την ιστορία και το παρόν μας. Και θα ήταν κακή υπηρεσία προς όλα τα θύματα της μουσουλμανικής πατριαρχίας, τωρινά και παλαιότερα, αν αγνοούσαμε και διαγράφαμε την κακοποίησή τους και χαρακτηρίζαμε τη συζήτησή της ως απαγορευμένη, ειδικά όταν υπάρχει μια ενεργή ώθηση για την αναπλαισίωση και τη διαγραφή της.

Ήμουν τόσο μπερδεμένο όταν άκουσα για πρώτη φορά ανθρώπους όπως η Yassmin Abdel-Magied να λένε "το Ισλάμ είναι η πιο φεμινιστική θρησκεία"[4] ως νεαρό queer άτομο στο Ιράν. Ήμουν μπερδεμένο όταν οι άνθρωποι μιλούσαν για το χιτζάμπ ως ενδυναμωτικό. Ήταν σαν να μου ζητούσαν να αγνοήσω όλα όσα είχα μάθει για το Ισλάμ, τον φεμινισμό και την ιστορία και τη σημερινή κατάσταση και των δύο. Και δεν μου έδιναν τίποτα άλλο εκτός από τα πιο γενικά σημεία συζήτησης της ισλαμικής απολογίας που είχα ήδη διδαχθεί από το εκπαιδευτικό σύστημα της Ισλαμικής Δημοκρατίας στο γυμνάσιο ως παιδί που μεγάλωνε στο Ιράν.

Για μεγάλο χρονικό διάστημα πίστευα ότι απλώς ασπάζονται μια διαφορετική εκδοχή της πίστης, μια πιο προοδευτική εκδοχή. Και ως κάποιο που δεν είχε θρησκεία, το ζήτημα της εγκυρότητας της δικής τους εκδοχής του Ισλάμ ήταν αδιάφορο. Εφόσον κατέληγαν στο συμπέρασμα της πλήρους απελευθέρωσης από την πατριαρχία, δεν χρειαζόταν να ερευνήσω τις εσωτερικές λειτουργίες της πίστης τους.

4 Staff, S. (2017, 18 Φεβρουαρίου). "Το Ισλάμ είναι η πιο φεμινιστική θρησκεία": Δύο Αυστραλοί έχουν έναν αγώνα φωνής στην τηλεόραση για τον νόμο της Σαρία. Scroll.in. Ανακτήθηκε στις 3 Νοεμβρίου 2022 από [two-australians-have-a-shouting-match-on-tv-over-sharia-law.](two-australians-have-a-shouting-match-on-tv-over-sharia-law)

Αλλά όταν είδα πώς αυτές οι "φεμινίστριες" μουσουλμάνες αντιμετώπισαν τις γυναίκες, και τα queer και τρανς άτομα που εγκατέλειψαν την πίστη λόγω του τεράστιου βάρους της Μουσουλμανικής πατριαρχικής βίας, και τον τρόπο με τον οποίο η προτεραιότητά τους ήταν κυρίως η υπεράσπιση της πίστης τους και η μη ύπαρξη αντίφασης μεταξύ του Ισλάμ και του φεμινισμού ή της queer χειραφέτησης, συχνά εις βάρος αυτών των θυμάτων, συνειδητοποίησα ότι αυτές οι Μουσουλμάνες "φεμινίστριες" και οι "queer απελευθερωτές" απλώς δεν έβλεπαν τη Μουσουλμανική πατριαρχία ως αρκετά επιβλαβή ώστε να δικαιολογεί οποιαδήποτε εστίαση.

Δεν έβλεπαν το βάθος των ριζών της και τη διεισδυτικότητά της.

Επικεντρώθηκαν στην επαναπροσδιορισμό της βίας αυτής της πατριαρχίας, ώστε να φανεί ότι είναι ισότιμη ως προς την ένταση και τη φύση της με τη δυτική πατριαρχία (ή λιγότερο σοβαρή!), και να παρουσιάσουν τις αντιδράσεις σε αυτή την πατριαρχική βία ως υποκινούμενες από την ισλαμοφοβία και το ρατσισμό, αντί για την πραγματική φροντίδα για αυτές τις καταπιεσμένες ομάδες.

Ακόμα και όταν αυτή η απάντηση προερχόταν από αυτά τα θύματα, στιγματίζονταν ως προδότες που βοηθούσαν την ιμπεριαλιστική επιθετικότητα, προφανώς μόνο και μόνο με το να μιλούν για τα βάσανά τους. Στην πράξη, αυτές οι φεμινίστριες και οι queer θεωρητικοί απλά συνέβαινε να μην κάνουν τίποτα άλλο από το να ξεπλένουν το αίμα από τα χέρια της μουσουλμανικής πατριαρχίας αναπτύσσοντας μια αντίληψη του φεμινισμού που λειτουργούσε ως ιδεολογική βιτρίνα για αυτές τις κακοποιήσεις.

Το χιτζάμπ υπήρξε εργαλείο της πατριαρχίας από τότε που κωδικοποιήθηκε ως θρησκευτική υποχρέωση στην αρχή του Ισλάμ. Πρέπει όλοι να είμαστε ελεύθεροι να κάνουμε με το σώμα μας ό,τι επιθυμούμε, και αυτό περιλαμβάνει τη χρήση χιτζάμπ.

Αλλά οποιαδήποτε ανάκτηση του χιτζάμπ ως μια μορφή ενδυνάμωσης θα πρέπει τουλάχιστον να ξεκινήσει με την κατανόηση της καταπιεστικής σημερινής και ιστορικής λειτουργίας του χιτζάμπ στα περισσότερα μέρη του μουσουλμανικού κόσμου. Αλλά δεν βλέπω καμία αναγνώριση αυτής της ιστορίας ή του παρόντος. Το μόνο που βλέπω είναι η άρνηση της ιδέας ότι το χιτζάμπ είναι ή υπήρξε ποτέ, σε οποιονδήποτε βαθμό, πατριαρχικό.

Έχω κουραστεί από τους ανθρώπους που παριστάνουν τους σοκαρισμένους που μας ενοχλεί να βλέπουμε άλλους να φορούν τις αλυσίδες μας ως πηγή υπερηφάνειας, ενώ αρνούνται ότι ήταν ποτέ αλυσίδες. Έχω κουραστεί από τις εκφράσεις απαξίωσης για όσους από εμάς σπάμε αυτή την αλυσίδα. Κουράστηκα από ανθρώπους που ρέουν με το ρεύμα των πατριαρχικών προσδοκιών και το αποκαλούν ανατρεπτικό φεμινισμό.

Δεν ξέρω πώς ταιριάζει το χιτζάμπ σε ένα μέλλον όπου η καταναγκαστική έννοια του φύλου δεν θα υπάρχει πλέον, και αυτό είναι το μέλλον που θέλω. Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι μια έμφυλη προσδοκία ένδυσης θα ταιριάζει όταν το φύλο δεν είναι αυτό που είναι τώρα.

Πόσο μακριά από τη γυναικεία φύση πρέπει να αισθάνεται ένα τρανσέξουαλ (transmasc) άτομο για να σταματήσει να φοράει χιτζάμπ;

Πόσο κοντά στη γυναικεία φύση πρέπει να αισθάνεται ένα τρανσέξουαλ (transfem) άτομο για να πρέπει να το φοράει;

Τι θα συμβεί στο χιτζάμπ όταν ο άνδρας και η γυναίκα δεν θα αποτελούν πλέον σημεία αναφοράς στο τοπίο του φύλου;

Τα ερωτήματα αυτά δεν είναι υποθετικά.

Τα ρωτάω αυτά επειδή θυμάμαι τη διπλά οδυνηρή εμπειρία των τρανσέξουαλ (transmasc) αδελφών μου που έπρεπε να φορούν χιτζάμπ στο Ιράν.

Το λέω αυτό επειδή γνώριζα τρανσέξουαλ (transfem) που δεν ήθελαν να φορέσουν χιτζάμπ, και η απάντησή τους στην ερώτηση "γιατί δεν φοράς χιτζάμπ αφού είσαι γυναίκα" ήταν "είμαι τρανς".

Αυτό μπορεί να ακούγεται παράλογο στο πλαίσιο της πατριαρχικής αντίληψης για το φύλο, αλλά για μένα βγάζει απόλυτο νόημα.

Γιατί τι στο διάολο σημαίνουν οι κανόνες σας για κάποιον που απορρίπτει τη βάση τους;

Πώς λειτουργεί το χιτζάμπ για ανθρώπους που δεν ΘΕΛΟΥΝ να αφομοιωθούν στις καταναγκαστικές έννοιες της θηλυκότητας ή του ανδρισμού;

Το χιτζάμπ, θα είναι χιτζάμπ αν είναι πραγματικά μια επιλογή;

Ξέρω ότι υπάρχουν απαντήσεις σε αυτό το ερώτημα, όπως επίσης ξέρω ποιος ΔΕΝ τις ψάχνει: εκείνοι που προσποιούνται ότι το χιτζάμπ είναι ήδη μια "ελεύθερη επιλογή" εξ ορισμού.

Μου φαίνεται παράξενο ότι αισθανόμαστε ελεύθεροι να συζητήσουμε πώς οι επιφανειακά "ελεύθερες" επιλογές που κάνουν οι γυναίκες στη Δύση σχετικά με τα ρούχα τους, όπως το να φορούν ή να μη φορούν σουτιέν, επηρεάζονται από τον πατριαρχικό εξαναγκασμό μέσω πολλών μηχανισμών.

Αλλά καλούμαστε να υποθέσουμε ότι η επιλογή μιας μουσουλμάνας να καλύψει σχεδόν ολόκληρο το σώμα της είναι απαλλαγμένη από κάθε μορφή πατριαρχικών προσδοκιών.

Το εύρος των επιλογών που υποτίθεται ότι θέλουν να κάνουν οι μουσουλμάνες γυναίκες περιορίζεται πάντα σε αυτά που τους επιτρέπει η μουσουλμανική πατριαρχία, αλλά κατά κάποιο ~~τρόπο, αυτό το~~ στενό εύρος υποτίθεται επίσης ότι αποτελεί έκφραση μιας ελεύθερης επιλογής, απαλλαγμένης από το βάρος του πατριαρχικού ελέγχου[5].

5 **Η πατριαρχία (ιδίως η κουλτούρα του βιασμού) είναι γνωστό**

Για να θεωρήσω το χιτζάμπ ως μια "ουδέτερη επιλογή" στον Μουσουλμανικό κόσμο και τις Μουσουλμανικές κοινότητες όπως υπάρχουν σήμερα, απαιτεί όχι μόνο να εγκαταλείψω όλα όσα γνωρίζω για το φύλο, το χιτζάμπ και την ιστορία του, αλλά απαιτεί επίσης να εγκαταλείψω τις μισές από τις δεσμεύσεις μου ως μελαμψή queer trans μη δυαδική αναρχοφεμινίστρια.

ότι κατασκευάζει και επιβάλλει μια μορφή φαινομενικής "συναίνεσης" εκ μέρους των καταπιεσμένων και περιθωριοποιημένων φύλων, ή την εμφάνιση της συναίνεσης - ακόμη και την εμφάνιση "ενθουσιώδους συναίνεσης" - μέσω διαφόρων μορφών σωματικής, κοινωνικής, οικονομικής και επιστημικής βίας. Ένα μέσο για να γίνει αυτό είναι ο περιορισμός των διαθέσιμων μορφών δράσης του καταπιεσμένου ή υποταγμένου υποκειμένου σε ένα περιορισμένο σύνολο επιλογών στις οποίες το καταπιεσμένο υποκείμενο κάνει μια επιλογή, και έτσι μπορεί να φαίνεται ότι ασκεί "ελεύθερη" βούληση.

Ένα άλλο μέσο μέσω του οποίου κατασκευάζεται η "συναίνεση" από την πλευρά των καταπιεσμένων είναι μέσω μορφών επιστημικής αδικίας - αδικία που γίνεται σε ένα άτομο ως γνώστη, στην ικανότητά του να ερμηνεύει και να αφηγείται τις εμπειρίες του από τον κόσμο - για παράδειγμα, δείτε το έργο της Miranda Fricker για την επιστημική αδικία.

Η ερμηνευτική αδικία περιγράφει τους τρόπους με τους οποίους οι πατριαρχικές κοινωνίες περιορίζουν επιστημικά τα περιθωριοποιημένα φύλα, αφαιρώντας τη γλώσσα και τους όρους με τους οποίους θα μπορούσαμε να περιγράψουμε την καταπίεσή μας, και παγιδεύοντάς μας σε ένα σύστημα "γνώσης" και πίστης -ή θρησκείας, ανάλογα με την περίπτωση- όπου οι μόνες διαθέσιμες ερμηνείες των όσων μας συμβαίνουν μας λένε όλοι το ίδιο πράγμα: σου άρεσε, συμφώνησες σε αυτό, συναίνεσες σε αυτό. Παίρνοντας το παράδειγμα του ισχυρισμού ότι οι γυναίκες δεν θα έκαναν δήλωση μόδας φορώντας πολύχρωμες και όμορφες μαντίλες αν δεν "συναινούσαν" να τις φορέσουν εξ αρχής, οι γυναίκες στο Ιράν παρουσιάζονται μπροστά στην επιλογή: να φορέσουν πολύχρωμο και όμορφο χιτζάμπ και να έχουν έναν τρόπο να εκφράσουν κάτι από την εσωτερικότητά τους και την ατομική τους προσωπικότητα, ή να φορέσουν απλό χιτζάμπ. Η "επιλογή" είναι δική τους, οπότε όταν επιλέγουν το ένα από τα δύο, η πατριαρχική κατασκευή της συναίνεσης καταλήγει στο συμπέρασμα ότι πρέπει να ενεργούν ελεύθερα, πρέπει να σημαίνει ότι έχουν "συναινέσει" και απολαμβάνουν να φορούν χιτζάμπ, ανεξάρτητα από το αν πραγματικά το

Για μια φορά, ας αφήσουμε τις αλυσίδες μας.

Για μια φορά, **ακούστε μας με τους δικούς μας όρους**.

Για μια φορά, δείτε το πρόβλημά μας όπως είναι: Μουσουλμανική πατριαρχία.

Για μια φορά, δείξτε μας αλληλεγγύη χωρίς να επικεντρωθείτε στον εαυτό σας.

κάνουν ή αν κάνουν τέτοιες επιλογές μέσα σε μια κατάσταση όπου η εναλλακτική λύση είναι να σκοτωθούν από την Αστυνομία Ηθικής, οπότε θα μπορούσαν κάλλιστα να κάνουν το καλύτερο δυνατό από την κατάσταση.
Ακόμη και η θρησκεία παρέχει ένα σύστημα ερμηνείας στο οποίο το χιτζάμπ αποδίδεται ως η "επιθυμητή" επιλογή, τουλάχιστον αν οι γυναίκες θέλουν να θεωρούν τους εαυτούς τους πιστούς και αξιοσέβαστους. Αλλά με έναν πιο εκλεπτυσμένο τρόπο, οι Μουσουλμάνες Φεμινίστριες της διασποράς που αυτο-ανακηρύσσονται σε μη εκλεγμένους "εκπροσώπους" βοηθούν στη δημιουργία (και παγιδεύουν τις Ιρανές γυναίκες μέσα σε ένα σύστημα γνώσης στο οποίο οι γυναίκες πρέπει να επιβεβαιώνουν ότι φορούν χιτζάμπ με τη δική τους ελεύθερη βούληση, αλλιώς θα θεωρηθούν ότι " μας/σας κάνουν να φαίνεται κακός ο πολιτισμός μας" και ότι προδίδουν το λαό τους, ο οποίος συκοφαντείται ως "βάρβαρος" και "κτήνος" από τους Αμερικανούς συντηρητικούς. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν γυναίκες που φορούν χιτζάμπ με τη δική τους αυθεντικά ελεύθερη βούληση, αλλά μάλλον ότι δεν υπάρχει καμία εξωτερική θέση, ακόμη και αυτή της Μουσουλμάνας Φεμινίστριας της διασποράς, από την οποία είναι δυνατόν να "ερμηνεύσουμε" αξιόπιστα τη συγκατάθεση μιας γυναίκας για το χιτζάμπ σε ένα πλαίσιο όπου πρέπει να το φορέσει ή να πεθάνει.
Είναι απαραίτητο και τα δύο:
1. να κατανοήσουμε τις δομές εξουσίας μέσα στις οποίες λαμβάνει τις αποφάσεις της, και
2. να την ακούσουμε πραγματικά να μιλάει για τον εαυτό της. Ως εκ τούτου, οι γυναίκες και οι τρανς άνδρες στο Ιράν που καίνε το χιτζάμπ τους μιλούν στην πραγματικότητα πολύ καθαρά, και οι προσπάθειες των μη εκλεγμένων φεμινιστριών της διασποράς να τις αντικαταστήσουν και να επιβάλουν εκ νέου την κατασκευασμένη εμφάνιση της "συναίνεσης" είναι οι ίδιες μια μορφή αποικιοκρατικής επιστημικής βίας με την κλασική έννοια που διατυπώθηκε από την Gayatri Spivak.

Ο λαός μου αγωνίζεται και δολοφονείται.

Για μια φορά απλά υποστηρίξτε μας άνευ όρων.

Πηγές:

https://immerautonom.noblogs.org/the-subaltern-is-fucking-speaking/

https://theanarchistlibrary.org/library/merc-the-subaltern-is-fucking-speaking

https://twitter.com/RiotLinguist/status/1589368269181706240?s=20&t=fH2gQ3Gr_9GEu9Kz3V4E0g